

Voor jou, beste supporter

Filip Osselaer

Lucien Van Impe

**Een biografie
buiten categorie**

Lannoo

LUCIEN
VAN IMP

PEPSI-COLA

56

Inhoud

PROLOOG	12	DEEL V	66	DEEL X	118
Voorwoord van de auteur		De profetische woorden van Federico Bahamontes (en dat het ineens heel snel gaat met de carrière van Lucien)		1971, het bliksemt en het dondert (en dat ze zich mispakken aan Ocaña)	
DEEL I	20	DEEL VI	76	DEEL XI	132
Lucien van Jef en Julia uit de Magerstraat 56 (en dat hij vijf maar eigenlijk zes broers heeft)		De kunst van het klimmen (en dat een mens moet kunnen afzien)		Lucien wordt de koning van de Bergen, de mist hangt boven de puist (en dat Toledo een gouden stad is)	
DEEL II	36	DEEL VII	88	DEEL XII	146
Kardinaal Suenens en de drie dagen in het Klein Kasteeltje (en dat Lucien niet naar het leger hoeft)		Het werd 1970, Lucien en Rita hebben iets te vertellen (en dat vader Jef met zijn mond vol tanden staat)		Een trui met bollen, de clown, de Colombianen (en dat ze in de quiz altijd een fout antwoord geven)	
DEEL III	48	DEEL VIII	98	DEEL XIII	156
De eerste koersen, de eerste zege, Edgard (en dat het jammer is dat Eddy in de keuken bleef zitten)		Lucien wordt zesde, is groots op de Ventoux (en dat Fred de Bruyne naar hem roept want Lucien was nog fris)		Rita en Lucien hebben een zoon en een dochter (en dat hen dat gelukkige mensen maakt)	
DEEL IV	56	DEEL IX	108	DEEL XIV	172
De val en Hubert de kapper en dat het o zo spijtig is dat Lucien zijn nieuwe roze broek niet aanheeft (en dat Rita daarvan schrikt)		De rijsttaarten en de biefstuk, (en dat er vooraan rechts altijd een plek vrijgehouden moet worden in de auto)		1975 is een markant jaar, Fred de Bruyne maakt zich boos en een collega zegt rare dingen over Lucien (en dat het nu eindelijk eens gedaan moet zijn)	

Het is 10 juli 1976. Lucien Van Impe heeft een afspraak met de geschiedenis.

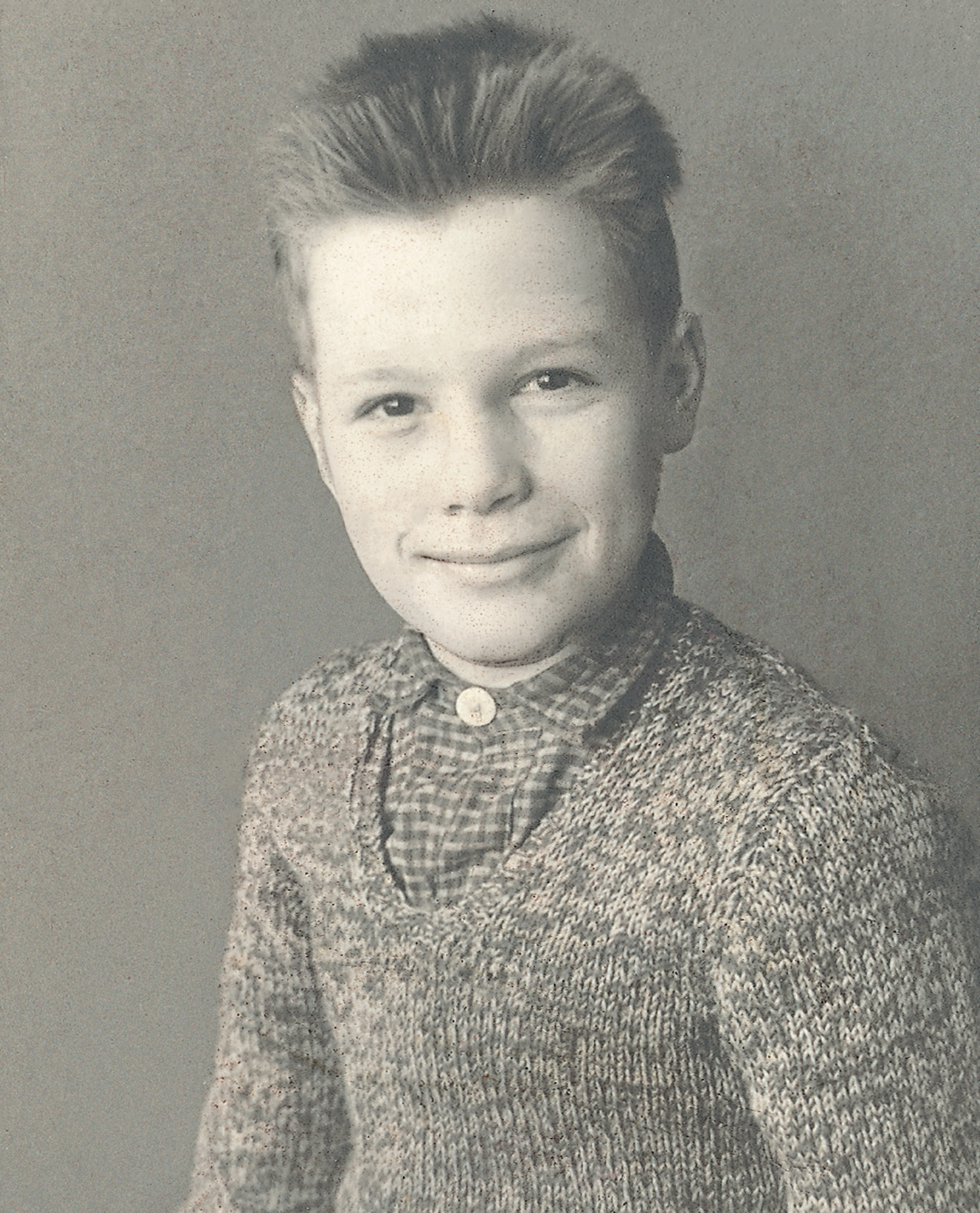
Lucien met zoon Bartje, een band voor het leven.

DEEL XV	186	DEEL XXI	250	DEEL XXVII	324
De lies, de gewichten, de journalist, het parcours (en dat het vanaf nu anders wordt)		De raid van zijn leven, voorgoed in het geel en 43 man buiten tijd (en dat de andere sunnyboy ook een telefoontje krijgt)		Kippen, Polen, meneer de burgemeester, goede vriend Jacky en het hart (en dat het allemaal toch weer goed komt)	
DEEL XVI	194	DEEL XXII	262	EPILOOG	336
1976! 'This melody is a melody for you...' (en dat dit het schoonste jaar was uit een mens zijn leven)		De pap, nonkel Maurice, de krantjes, intocht in Parijs (en dat Lucien met de auto in de file terecht komt)			
DEEL XVII	204	DEEL XXIII	276	NOTEN	342
De emmer, de bidon, Fonske (en dat Mere al zat en zot is en dat het strafste nog moet komen)		De combi, de gendarmes, de koning en de vogeltjes (en dat Mere weer zot en zat is en dat het nog weken zal blijven duren)			
DEEL XVIII	218	DEEL XXIV	294	PALMARES	350
Het bad, het keukenzout, grappen en grollen met Freddy (en dat het aftellen begonnen was)		De auto, de rotswand, weer naar Pla d'Adet (en dat het een mysterie is waarom dat allemaal zo gelopen is)			
DEEL XIX	228	DEEL XXV	304		
Al die bochten, Joop, meneer pastoor, aftellen op L'Alpe d'Huez (en dat Lucien geel heeft en dat het deugd doet)		Italië, Spanje, Ronse (en dat het ineens allemaal achter de rug is)			
DEEL XX	238	DEEL XXVI	316		
De belofte, het vliegtuig, het secondespel, onze Chris (en dat ze in de ploeg van Lucien de gele trui zomaar afgeven)		Congo, Frank, de televisie, Paul en alle vrouwen (en dat Helmut Lotti op bezoek komt en dat die advies krijgt)			

DEEL I

LUCIEN VAN JEF & JULIA

uit de Magerstraat 56
(en dat hij vijf maar eigenlijk
zes broers heeft)

Toen Lucien op 20 oktober 1946 geboren werd, was het leven in Vlaanderen stilaan weer wat in zijn normale plooi geraakt, na het einde van de Tweede Wereldoorlog.

Nog maar een half jaar eerder, op 16 februari 1946, was een tijdperk van rantsoenering afgelopen. Gezinnen hoefden niet langer bonnen of kaarten te hebben waarmee ze in beperkte mate brood, meel, koffie, zeep, boter en dergelijke konden kopen. De winkels waren weer vrij om hun voorraden aan te vullen naar hun eigen believen en mogelijkheden. (Tegelijk was dat toch niet helemaal waar: benzine, bijvoorbeeld, bleef op rantsoen tot 1952. En suiker was tot 1947 maar in kleine hoeveelheden verkrijgbaar...)

Jef Van Impe en zijn vrouw Julia De Vuyst hadden in 1946 al twee zonen: Philemon en Marcel, die respectievelijk in 1942 en 1945 geboren werden.

Hoewel: dat is niet de hele waarheid. Het waren er eigenlijk drie, want vóór Marcel was er al een jongetje dat óók Marcel heette. Dat ventje – Marcel I, zeg maar – was gestorven aan de kinkhoest, of iets dergelijks, veel weet Lucien daar niet van. Er werd thuis niet veel over Marcel I gesproken. ‘Mensen deden dat niet in die tijd, over hun verlies praten. Het was in de Vlaamse huishoudens niet de gewoonte om over gevoelens te babbelen’, zegt Lucien nu. Medicatie of een remedie tegen dingen als slijmen op de longen, zware bronchitis en verkoudheden die maar bleven duren, bestonden niet (of bijna niet) in die dagen.

Lucien kwam op de wereld in de Magerstraat 56 in Mere. Moeder Julia beviel in haar eigen huis. Na Lucien volgden nog Raymond (vier jaar later), Roger (in 1952) en Frank (in 1955). Na de geboorte van de jongste zoon, Frank, werd bij de trotse

Vader Jozef Van Impe in militair tenue. Lucien zou als derde zoon kort na de oorlog geboren worden.

Drie kleine Van Impes op een rij: Marcel, Lucien wiens haar ze een prachtige kuif gegeven hebben door een tang gedoopt in bier, en Philemon.

ouders een brief van het Koninklijk Paleis afgeleverd: Boudewijn, de vijfde koning der Belgen, bood de familie zijn peterschap aan voor hun jongste zoon (wat een Belgische traditie is: de koning wordt peter van de zevende zoon in een gezin). Alleen, het protocol was niet te weten gekomen dat een zoontje in het gezin Van Impe overleden was, een misverstand dat eigenlijk best wel te begrijpen was in een tijdsgewricht zonder korte communicatielijnen, sociale media en zo. Frank kreeg de koning dus niet als peter. Koning Boudewijn zal in dit boek verderop tóch nog een aangename rol spelen. Wie de koers volgt (en de historie van Lucien, natuurlijk), weet nu al wat er dan zal gebeuren. Jef en Julia waren blij met hun kinderen, dat was zeker zo. Maar, zegt Lucien: ‘Ze hadden o zo graag een meisje gehad. Pas toen de dochter van Marcel ter wereld kwam – Fabienne – was er een meisje in de nakomelingschap van de Van Impes. De hele familie vond dat een feestelijke gebeurtenis.’

Het was een druk leven, daar in de Magerstraat 56, in de jaren na de oorlog. Jef hield zich volop bezig met zijn fietsenwinkel, waar de nieuwste modellen, een stuk of tien in totaal, en de onderdelen ervoor in de kleine etalage stonden. Door *den hof* achter het huis en het café liepen de klanten af en aan met hun platte banden en fietsen met afgevallen kettingen, op weg naar de werkplaats. Jef repareerde daar wat kapotgegaan was. In dat stukje tuin had Jef's vader een eigen stek, hij woonde en sloep er in een eigen huisje. De man heette Philemon, maar iedereen in de familie noemde hem ‘Peetje Mon’. Hij was de peter van de eerstgeboren zoon van Jef en Julia. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat dit jongetje óók Philemon zou heten. ‘Peetje Mon was een kwade man’, zegt Lucien. ‘Hij durfde nogal eens boos worden op ons, als we weer aan het ravotten waren in den hof en op de straat.

Lucien met broer Marcel in de tuin, met vader Jef in de achtergrond.

Dan stond hij in zijn deurgat chagrijnig te kijken.’ Er was iets speciaals aan de vader van vader Jef, wist Lucien: peetje Mon had geen vrouw, er was geen grootmoeder van vaderszijde in zijn leven. Had peetje Mon dan geen vrouw? Waar was de moeder van vader Jef? ‘Ik heb nooit van haar gehoord, ik heb haar nooit gekend, er is me nooit iets over haar verteld’, zegt Lucien. ‘Ik vind dat eigenaardig.’ Er was nog méér eigenaardig: van moederszijde woonde grootmoeder Celestine in bij de familie. Niet in een eigen stekje, zoals peetje Mon, maar in een kamer in de gezinswoning. ‘En haar man, de vader van mijn moeder, grootvader van moederskant dus, heb ik ook nooit gekend. Ik weet niet wie hij was.’

Jef hield zich volop bezig met zijn fietsenwinkel, waar de nieuwste modellen, een stuk of tien in totaal, en de onderdelen ervoor in de kleine etalage stonden.

De fietsende broers Van Impe voor Café Van Impe Sport: Jef, Robert, Achiel, Constant en Remi.

De broers Van Impe sliepen boven, met z'n tweeën of soms zelfs met z'n drieën in één bed, aan de voorkant, die uitgaf op de straat, naast de kamer van Jef en Julia (Luciens kamer was aan de achterkant van de woning). 's Morgens stonden de kinderen op en gingen zich in de koude dagen verwarmen aan de Leuvense stoof in het bijgebouw achter het café, de schouw stak hoog boven het gebouwtje uit. De kolen voor de stoof werden in alle vroegte opgehaald in het kolenkot, achteraan in den hof, de broers legden de voeten te warmen voor ze naar school vertrokken. Op een dag kreeg de kleine Lucien een vraag van zijn moeder Julia – of misschien was het wel meer een opdracht dan een vraag: zou hij niet bij grootmoeder Celestine willen slapen? Ja, zegt Lucien nu: 'Niet gewoon op dezelfde kamer, maar in hetzelfde bed. Waarom? Om haar gezelschap te houden. Meer was dat niet. Ik heb dat gedaan tot Celestine gestorven is. Een paar jaar later – ik deed al de ronde van de gazetten – kreeg ik van

mijn vader Jef een nieuwe opdracht: ik moest gaan slapen bij Florreken.'

Florreken was eigenlijk zwarte Florre. Een bijnaam, dat had u direct begrepen. Iedereen in Mere had een bijnaam, zegt Lucien. (Er zullen nog hilarische geuzennamen volgen verderop in dit boek). Florre was 'alleenstaand', zoals dat genoemd wordt. Ze kwam vaak in het café, vader Jef had compassie met haar. Hoe gaat dat, een vrouw alleen, een beetje op de dool waarschijnlijk, die zich sukkelend en te vroeg versleten een weg baande door het leven? Jef wilde haar helpen en zond zijn zoon Lucien uit. 's Avonds ging ik naar haar huis, en dan bleef ik slapen. Ja, in 't zelfde bed. Waarom ik dat deed? Een jong ventje bij een oud vrouwtje? Tja, waarom? Ik deed dat gewoon, omdat mij dat gezegd werd. Was dat verkeerd? Nu zou dat verkeerd zijn. Maar toen? Toen besepte ik dat niet. Wij hielpen Florre gewoon, meer niet.' Was zwarte Florre dan een donkerharige schoonheid? Een dame die haar

bijnaam vol trots met zich meedroeg? Niet echt: ‘Het schijnt dat Florreken zich nooit waste’, zegt Lucien. Tja, dan wordt een mens ‘zwart van ’t vuil’, natuurlijk. Enfin, zegt Lucien en hij lacht: ‘Als ik dat goed bekijk, dan heb ik maar weinig thuis geslapen. Want na de dood van zwarte Florre ging ik slapen in Nieuwerkerken bij Aalst, bij de familie Deboeuf, van de Opel-garage. Ik was toen een jaar of negentien en reed al bij de liefhebbers. Dat ik bij die familie ging slapen, was weer een ingeving van mijn vader. Hij kocht ondertussen om de drie, vier jaar een nieuwe Opel in garage Central, bij de rotonde in Aalst waar Roland Deboeuf werkte. Vader Jef had een goede band met Roland en diens vrouw Lea, die ik Lé’ken noemde. Aangezien het bij ons thuis met al die broers en al dat volk in de winkel en in het café veel te druk en lawaaierig was voor mij, de opkomende coureur, vond mijn vader het beter dat ik bij een ander ging slapen. En dat deed ik dus maar.’

‘Allemaal broers, allemaal coureurs’

Het café – voluit Café Van Impe Sport – draaide onder de bezielende leiding van moeder Julia intussen op volle toeren. ‘Het was een sportcafé, zeg maar een koerscafé, met kaarters al voor de noen, vertelt Lucien, ‘mannen die kwamen belotten, altijd met hun gevieren. Als er toch eens iemand niet was komen opdagen, dan viel ik of vader Jef in.’ Het café had zijn eigen spaarkas, in de houten kast met nummertjes en gleuven, waar de mannen en vrouwen uit de buurt een beetje van hun zuurverdiende loon binnenbrachten, tot ze op het einde van het jaar, tijdens het afsluitende souper, een enveloppe mochten afhalen met geld erin. ‘Er werd aan de toog over niets anders dan de koers gebabbeld. Dat was normaal, want mijn vader en al zijn broers hadden al gekoerst, en onze Philemon was ook een veelbelovend renner geweest.’

‘Kijk’, zegt Rita. En ze toont een foto.

Rita zal tijdens de hele ontstaansgeschiedenis van dit boek de ideale gastvrouw zijn. Ze verzorgt de agenda van Lucien en de auteur, ze legt afspraken vast (of verplaatst ze, als dat nodig is), ze schenkt koffie en koekjes en pralines en taartjes en frisdrank en een wijntje als het past. Ze luistert mee, geeft verhullende details, weet alles over mensen en

dingen die ertoe doen, met tonnen respect en gevoel voor waardigheid.

‘Op die foto hier staan de nonkels van Lucien, samen met zijn vader. Het is een foto van de koersende broers Van Impe. Allemaal broers, allemaal coureurs.’ Rita neemt er een minuscuul klein briefje bij met de namen erop. Lucien leest mee: ‘Chiel, voluit Achiel, dat is de jongste, uit 1922, die heb ik nog in den hof zien rondlopen, in zijn koerskleren. En hier nonkel Remi, uit 1904, dat was de vader van Miel Maroc. Maroc, ja. Waarom die zo genoemd werd? Ik weet dat niet, mijn vader was Maroccen Jef, en waarom dat zo was, dat weet ik ook niet. En ik? Ik was klein Marocsken. Die bijnamen, je geraakt daar niet altijd wijs uit, misschien moet ge dat allemaal nog eens ergens opzoeken, dat moet waarschijnlijk wel te vinden zijn. Hier, Robert, uit 1913. En Stant, uit 1911! Dat was de beste coureur, is die geen prof geworden? Ik denk het. Of in ieder geval heeft hij zeker bij de onafhankelijken de Ronde van Vlaanderen gewonnen, dat is altijd verteld, hier in onze contreien. En mijn vader, helemaal links, uit 1917. Hij heeft óók gekoerst tot bij de onafhankelijken, de categorie tussen de amateurs en de beroepsrenners.’

Het café had zijn eigen spaarkas, in de houten kast met nummertjes en gleuven, waar de mannen en vrouwen uit de buurt een beetje van hun zuurverdiende loon binnenbrachten.

Het lied over den coureur Constant Van Impe

*Hebt gij al horen spreken
wat peist ge van Constant?
Dat hij nu janverdekke
zo ieder trekt nen tand.
Al de coureurs wel nonde
die staan ervan verstomd
gelijk op welke ronde
dat hij den eerste komt*

REFREIN

**Welja, mensen, dat is rijden
ja, rijden dat hij doet
en van overal de prijzen
heeft hij in overvloed.
En valt op de baan te sprinten
voor premies twee of drie,
ja, onze Constant Van Impe
is er toch ook wel bij.**

*Al de coureurs jandoken
die weten van Constant
die hem toch niet laat kloppen
gelijk door welke man.
Zijn uithoudingsvermogen
is toch wel wonderbaar:
is 't koers vandaag of morgen,
Van Impe die is daar.*

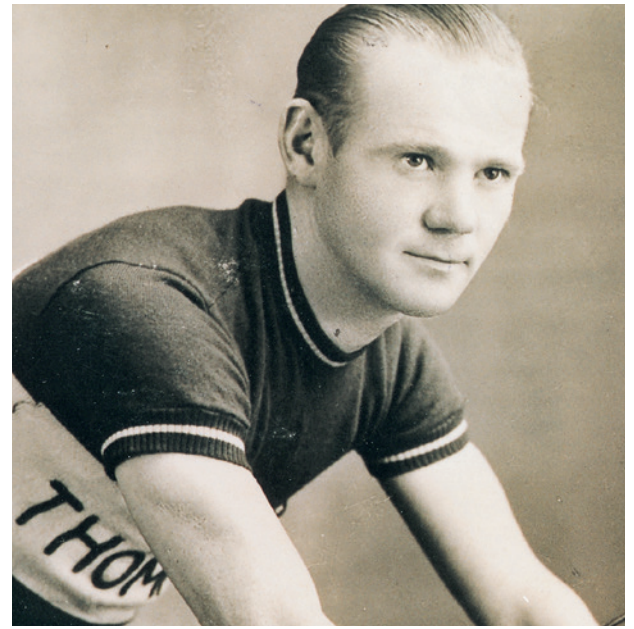
*Constant gij kloeke jongen
doe voort als een coureur
waar gij hebt naar gelongen,
de roem staat voor de deur.
Wij zien u Jan verblijden
voor onze favoriet,
als gij zo voort blijft rijden
klopt er u niemand niet.*

In het folkloreboekje 'Marktzangersliederen uit Erpe-Mere' staat onder meer 'Het lied over den coureur Constant Van Impe'.

Rita en Lucien buigen zich samen over de foto, ze bekijken ook nog eens het minuscule kleine briefje dat Rita al heel lang bewaart: het zijn twee stukjes familiegeschiedenis met – gek genoeg – toch nog wat raadselachtige elementen. 'Maroc?' vraagt Rita zich af. 'Was dat ook niet een merk van appelsienen? Maar wat zou dat dan te maken hebben met de bijnaam? Zou dat juist zijn? Waarschijnlijk niet.' Lucien: 'Op de foto ontbreken nog mensen. Er waren nog twee meisjes in de familie, twee zussen van al die broers. Meetje Bertha, dat was mijn doopmeter. Zij had ook een café, in Broek, een wijk in Mere. Die andere zusster was Maria, die we tante Mia noemden. Hier staat het geschreven: uit 1906 en 1915. Maar er waren ook nog twee broers, Plek en Petat, weer bijnamen natuurlijk. Cyriel, dat was Petat, uit 1900, en Plek, uit 1902, maar zijn echte naam, die kan ik niet lezen, ik ken hem ook niet. Ik weet daar niets van, ik heb nooit iets over hem vernomen, dat moet curieus in mekaar gezeten hebben. Daar werd niet over geklapt.' Natuurlijk, het is allemaal heel lang geleden, en velen van de mannen en de vrouwen die ter sprake komen, werden geboren lang voor Lucien ter wereld kwam. Hoe zat dat dan allemaal? Weet u, beste lezer, nog precies hoe het met uw (over)grootouders, verre neven en nichten gelopen is? Juist, u weet dat niet tot in de puntjes. "Ja, hoe zat dat allemaal?" vraagt Lucien zich nogmaals af. 'Ik denk dat ik ooit iemand dood zien liggen heb, achteraan in het werkhuis. Zou dat kunnen? Of stel ik mij dat zo voor? Hoe oud was ik? Ik was een klein kind, het was een van de zussen van mijn moeder, de vrouw van Peetje Pol, als ik mij niet vergis. Hoe zou het allemaal echt gelopen zijn? Hoe erg zou mijn verbeelding op de loop gegaan zijn met de gewone werkelijkheid? Da's raar, hé...'

In ieder geval, Stant – eigenlijk Constant – Van Impe werd een goede coureur, dat staat vast. Hij kreeg zelfs ooit een eigen lied, een ode aan zijn kunnen en prestaties. In een boekje uit 1984 van de Heemkundige Kring Erpe-Mere – *Marktzangersliederen uit Erpe-Mere* – bracht Julien De Vuyst, verwoed verzamelaar van liedjesbladen met partituren en schriftjes vol met liedjesteksten, een bijdrage over een lied van de plaatselijke zanger Julien De Wolf. Titel? Eenvoudigweg: 'Het lied over den coureur Constant Van Impe'. Julien De Wolf moet een vedette geweest

De fietsende broers Van Impe in actie, met de klok mee van boven links: Jozef en Achiel, Achiel, Remi, Robert en Constant.

zijn in de jaren voor de Tweede Oorlog, een volkszanger die markten, kermissen en feesten allerhande opvrolijkte, samen met zijn compagnon, accordeonist Remi De Smet, ter vertier en amusement van de mensen in het dorp. Ze zongen liederen van het sentiment, in volle cafés en op pleinen. En dus ook liederen over coureurs als Constant.

Het lied werd gezongen op de melodie van 'Les fraises et les framboises', een tamelijk scabreus Frans chanson over *Paris et Montmartre et des garçons et des framboises et des fraises. (Mais oui!)*, een lied uit de wereld van het cabaret en de pluchen rode zetels en lampionnen in verdoken hoekjes en kantjes van de stad der lusten en der lichten uit 1926. Wie óók een lied kreeg, was Remi Van Impe, de broer van Constant. En dat lied over Remi kreeg in 1976 een nieuwe versie. Want toen zorgde een neef van nonkel Remi voor grootse daden, dat weet u. Die neef was natuurlijk Lucien!

'Een brave leerling was ik niet'

Het café van Julia en Jef had in den hof een zaal waar de stamgasten aan bollen deden, een gezelschapsspel op gestampte aarde, die ze eenvoudigweg 'Ons bolspel' noemden. 'Als iemand zocht naar een van onze broers die in dat zaaltje zat, dan riepen we dat hij "in 't bolspel" zat', zegt Lucien. Maar als het weer tijd was voor de jaarlijkse kermis en het bal populaire, veranderde de ruimte in een fantastische plek voor ambiance van de zuiverste soort. 'Dan bracht een camion een lading houten planken voor een planché. Wij, de kinderen, staken die planken in mekaar, zodat er op de aangestampte aarde een mooie vloer tevoorschijn kwam waarop gedanst kon worden', vertelt Lucien. 'We schakelden de luidsprekers aan, die tot op de straat te horen waren. Het versieren van de zaal was voor mijn moeder Julia een feestdag, ze deed dat graag. Papieren stroken in alle kleuren van de regenboog maakten we met punaises vast en spanden we van de ene kant naar de andere kant van de zaal. Prachtig was dat. En dan kwamen de mensen dansen, ze betaalden een frank of vijf entree, kregen een stempel op hun hand als bewijs van hun betaling en leefden zich uit op de muziek van het balorkest, een man of vijf, zes, met gitaren, een piano en een drum.'

Gewoon, klein geluk was het. Net als de gespeelde vechtpartijen in 't café tussen de broers Van Impe, tot groot jolijt van de gasten aan de toog. Als het vader Jef uitkwam, gaf hij zijn zonen orders: 'Om 't er eerst op de rug', en dan maar worstelen en vechten en knokken en kampen. En – gewoon – plezier maken. Wie won, kreeg vijf frank. Lucien won vaak, toen al.

Wie nu in Mere bij het standbeeld van Lucien op de kleine rotonde het straatje rechts inrijdt, ziet daar na een meter of twintig het gebouw van de gemeenteschool. 'Het is daar nog niets veranderd, het ziet er nog altijd hetzelfde uit', zegt Lucien. 'Volgens mij zit daar nu alleen geen school meer, maar is dat een plek geworden waar verenigingen kunnen vergaderen en van alles organiseren. Maar daar ben ik mijn studiejaren begonnen, toen ik zes jaar was. In het eerste zat ik bij madam De Roeck.' Neen, zegt Lucien, een brave leerling was ik niet. 'Ik kreeg dikwijls straf.' Na madam De Roeck kwam hij bij juffrouw Gabriëlle terecht, daarna bij *Manne zonder gat*, de meester van het derde. 'Een strenge', zegt Lucien. 'Ik denk dat ik toen zelfs ben blijven zitten. En in het vijfde en zesde zat ik bij den Burms.'

Manne zonder gat, dat was niet zijn echte naam, dat begrijpt u. Waarom de meester die bijnaam – 'een mand zonder gat erin' – kreeg? Da's een goede vraag. Wie het weet, mag het zeggen. Het huis waar Manne woonde, werd later gekocht door dokter Brihet. 'Dat werd onze huisarts', vertelt Lucien. 'Die heeft ooit mijn leven gered, ik zal toen een jaar of twaalf geweest zijn.' Hij was gaan spelen, een paar huizen verder, zoals altijd, zegt Lucien. 'Dat was bij *Poele*. Ken je dat, een poele? Dat is weer een bijnaam. Poele, een kieken. Hij had ook veel kinderen, een stuk of zes. Ik zat bij hem op den hof, de moeder was aan 't strijken en broeken aan 't persen, met water, dat was toen zo. Ik moest naar de pomp lopen van haar, ze had me dat gevraagd. Ze gaf me een wit flesje mee, ik zie dat nog altijd voor mij, een klein wit flesje. Ik draaide het stopsel eraf, ik zeg het, ik zie dat nog altijd voor mij. Dat was een flesje van Tik-Tak. Ik vulde het met water, dus, en zette dat stopsel er weer op. Ik zette dat flesje aan mijn mond, want ik ging daar ne keer van drinken. Er kwam te weinig water uit, vond ik. Ik duwde er eens op. Schoot dat stopsel toch wel los, zeker. In mijn keel!'

Een glamourfoto in de studio met nonkel Robert Van Impe.

Voor het tv-programma 'Klasgenoten' ging Lucien nog eens met al zijn klasmakers van 't klein schooltje op de schoolbanken zitten.

Enfin, dat liep daar verkeerd af, met dat stopsel in Luciens keel. 'Ik kon niet meer ademen, ze moesten met mij naar buiten, naar vader Jef. Ik zeg het, dat was maar twee huizen verder, en we kwamen daar toe, en ze gingen bellen naar den dokter, of naar een ambulance, hoe ging dat in die tijd, de 100, zou dat al bestaan hebben?' Jef liep de straat op, en een geluk bij een ongeluk: 'Den dokter passeerde daar juist, die stopte, stapte bij ons binnen en zag wat er met mij aan de hand was. Met twee lepels of twee vorken heeft hij dat stopsel in mijn keel wat kunnen draaien, langs mijn mond duwde hij daarop, waardoor ik weer lucht had. Hij heeft me dan binnengevoerd naar 't hospitaal in Aalst, daar hebben ze dat stopsel eruit gehaald.'

Van ontroering om zoveel geluk kreeg Lucien een kostuum. 'We gingen naar de Kattestraat in Aalst, naar een klerwinkel. Ik mocht me daar een schoon kostuum kiezen, mijn éérste echte kostuum. Vader Jef was zo blij dat ik gered was.'

Die winkel, dat was de Sint-Elooi, zegt Rita. 'Die is daar lang gebleven, in de Kattestraat.' De Kattestraat komt snel in dit boek weer ter sprake.

Dan zal Lucien, tegenover de Sint-Elooi, een andere zaak binnenwandelen, voor een ander soort kostuum: zijn eerste wielertenuue.

In het spoor van Lucien Van Impe

Vóór die jaren in de gemeenteschool zat Lucien op 't klein schooltje in de Bosstraat, naast de gendarmerie, die gehuisvest was in een groot huis. Ver was dat niet vanuit het ouderlijk huis. 'Ik stapte bij ons naar buiten, langs het poortje aan het zaaltje, ik stak een klein baantje door, en kwam zo aan 't schooltje uit. 't Schijnt dat ik dat zelfs met mijn driewielertenne deed, met mijn tutte in mijn mond. Voor ik in de school naar binnen ging, gaf ik die fopspeen af aan ons moe, die met mij meegelopen was.'

In de Bosstraat – en op vele andere plaatsen in Erpe-Mere en omstreken – zijn ze de passage van Lucien niet vergeten. Wie er langskomt, zal merken dat borden aangebracht zijn die de weg wijzen op de wandelroute 'In het spoor van Lucien Van Impe'. Gewoon doen! Het is een fijne namiddag ontspanning en u stapt een stukje mee door het leven van Lucien en Mere.

De Meirsche Pap

*Men zij aan Theems, aan Seine of Rijn geboren
Van Petersburg, van Mere of van Gent,
Dat deze spreuk nooit worde uit 't oog verloren,
Er is geen mens die 't Mereland miskent.
Ja elk bemint de wiege van zijn leven,
Ik zoek, en op welk dorpje men ook valt,
Het Mereland alleen kan vreugde mij geven
'k Ben Merenaar en Merenaar in het hart.*

REFREIN:

**De Meerse pap en is niet slap,
Wij eten hem geren.
De Meerse pap en is niet slap,
Wij eten geren pap.**

TWEDE COUPLET:

*Een miljonair in zijne rijke zalen,
Verzade zich aan Franse Chambertijn,
Hij drink' Champagne en Porto uit kristalen,
Maar ik voor mij, 'k veracht de kostb'ren wijn.
Komaan, 't Vlaamse bier vol zoetheid en vol krachten,
In 't schuimend glas versmoor ik mijne smart.
'k Wil dan die wijn voor 't Vlaamse volk verachten,
'k Ben Merenaar en Merenaar in het hart.*

REFREIN (HERHALING):

**De Meerse pap en is niet slap,
Wij eten hem geren.
De Meerse pap en is niet slap,
Wij eten geren pap**

**Lucien was nu veertien
jaar en begon aan zijn
werkend leven.**

Het was een fijne, onbezonnen tijd. 'Ja, ik had een plezante jeugd', zegt Lucien. 'Deugnieterij uitsteken, tot het afgesproken uur, want dat afgesproken uur, dat was heilig voor vader Jef. Om dát uur thuis, geen minuut later, dat was de regel van mijn pa.' Lucien lacht: 'Of anders waren het motten in ons gezicht. Hij was verschrikkelijk streng, onze pa, niet alleen tegen mij. Niemand werd bij hem voorgestoken, iedereen was voor hem gelijk. Er waren er veel die schrik van hem hadden.' Maar aan de andere kant, zegt Lucien, wilde Jef ook iedereen helpen. Als ergens in de buurt een bouwgrond vrijkwam en er moesten fundamenten gegoten worden of steenputten gestoken, dan stond Jef samen met zijn broer Remi paraat voor de mensen. 'Ze hebben veel putten gestoken met hun schup, Remi en Jef', zegt Lucien.

Lucien speelde als kind veel op straat, ging in de winter met vader Jef vogels vangen, met een net, en die dan weer laten vliegen (of ze meepakken voor in de volière). Lucien lacht: 'Tja, dat was gewoon een hobby.' Op reis gaan, dat deden ze bij het gezin van Jef en Julia niet. Of toch: één keer, naar de zee, met de trein moet dat geweest zijn. 'Want een auto hadden we in mijn jonge jaren niet. Zelfs toen ik mijn eerste koersen reed, moesten we aan de poelier, vooraan in de straat, vragen of hij met ons naar de wedstrijden wilde rijden. Die kippenverkoper was een van de twee die in onze straat een auto had. Toen Philemon koerste, reden we met de camion van de kolenmarchand naar zijn wedstrijden. We kropen er vanachter allemaal in, met velo's en al.' Op reis naar zee, voor één dag, dat was het. En de schoolreizen, natuurlijk, elk jaar met de bus. 'Naar Deinze, staat me voor', vertelt Lucien. 'Er moet daar iets te doen geweest zijn, maar wat? Geen idee. In ieder geval, het staat me wel nog voor de geest dat we naar daar reden.'

En dan was er natuurlijk Expo '58! De Tweede Wereldoorlog was nu echt een verre herinnering geworden, het land herleefde, de mensen stelden het beter en beter, de vooruitgang was zichtbaar in de huizen met nieuwe producten (een diepvries! Een koelkast! Een koffiezetapparaat! Televisie!) en in de geesten (vrijheid! Muziek uit de vs!). De hele zomer lang was de Heizelvlakte in Brussel de plek